

442

विषः

आश्रयमेदेन विशिष्टानां विषाणां कार्या-
ग्याह । तत्र मूलविषस्य कार्यमाह ।
“उद्देशेन मूलविषमेहः प्रलपनं भवेत् ॥”
पत्रविषस्य कार्यमाह ।
“जृम्भणं वेपनं श्वासो रुग्णो पत्रविषमेहः ॥”
फलविषस्य कार्यमाह ।
“गुल्मशोथः फलविषेदो ह्येष भोजने ॥”
पुष्पविषस्य कार्यमाह ।
“भवेत् पुष्पविषेदो रक्षाणां मूच्छनं तथा ॥”
त्वक्सारनिर्वाहविषाणां कार्यमाह ।
“त्वक्सारनिर्वाहविषेदो रक्षयुक्ते भवन्ति हि ।
आस्यदौगन्धपाकशरीरत्वक्फलसंस्वाः ॥”
चौरविषकायमाह ।
“केनागमः चौरविषेदो गुरुजिह्वा ॥”
धातुविषकायमाह ।
“हृत्पीडनं धातुविषेदो दाहश्च ताडुनि ।
प्रायेण कालघातोनि विषाण्येतानि निर्दिशेत् ॥
एतानि मूलादीनि विषाणि नव कालघातोनि
कालान्तरे मारकाणि ॥ * ॥ कन्दविषस्य
कार्यमाह ।
“कन्दजान्युपवीर्याणि यान्युक्तानि त्रयोदश ।
सर्वाण्येतानि कुशलेनैवापि दशभिर्गुणैः ॥
स्यावरं जङ्गमश्चापि कृत्रिमश्चापि यद्विषम् ।
सद्यो निहन्ति तन् सर्वं गुणैश्चैव दशभिर्गुणैः ॥”
तान् दशगुणानाह ।
“रुचतुर्णां तथा तीक्ष्णं सूक्ष्मांश्च अवायि च ।
विकाशं विषदं चैव लक्ष्मपाकि च ते दश ॥”
ते गुणैर्विषस्य कार्यमाह ।
“तत्रोक्तान् कोपयद्वायुमौष्ण्यं पित्तं सशो-
णितम् ।
ते त्वाग्नान्ति मोहयति मर्मवन्धोऽश्नति हि ॥
शरीरावयवान् सौम्यान् प्रविशेदिकरोति च ।
आयुत्वाद्दशु तद्वन्ति अवायान् प्रकृतिं हरेत् ॥
विकाशित्वात् क्षययति दोषान् धातून् मला-
न्यपि ।
अतिरिच्यत वैश्यादुष्कृत्यश्च लाघवात् ।
दुर्जरं चाविपाकित्वात्समात् क्षेपयते चिरम् ॥”
विषलिप्तशब्दहनस्य लक्षणमाह ।
“सद्यः प्राक् याति यस्य चतं तत्
सवेदं पचते चाप्यभीक्ष्णम् ।
लक्ष्मीभूतं क्षिप्रमव्यर्थपूति-
क्षतान् मांसं शीघ्रं ये यस्य चापि ॥
लक्ष्मीतापो दाहश्चैव च यस्य
दिग्भाविदं तं मनुष्यं अवस्थेत् !
लिङ्गाव्येताम्येव कुर्वाद्मित्रे-
दंतः शूद्रो वा ब्रह्मे यस्य चापि ॥”
प्रच्यते चाप्यभीक्ष्णं पुनः पुनः पाकमेति । तापो
बहिस्तपता । दाहोऽभ्यन्तरे । कर्मादित्यत्र
चतं कर्तृपदं बोद्धव्यम् । प्रायेण राजादौ ना-
मनादौ शत्रवो विषं ददति ॥ * ॥ तेषां ज्ञानार्थं
लक्षणमाह ।
“इति तत्रो मनुष्याणां वाक्चेष्टासुखवैकृतैः ।

विषः

जानीयादिवदातारमेभिर्लिङ्गैश्च बुद्धिमान् ॥
न ददात्युत्तरं पृष्टो विषमुर्भवेति च ।
अपार्थं बहु संकीर्णं भाषते चापि मूढवत् ॥
अङ्गुलीः स्फोटयेदुर्वीं विलिखेत् प्रहसेदपि ।
वेपयुश्चास्य भवति त्रस्तश्चैकैकमौचते ॥
विवर्णवक्त्रो ध्यामश्च नखैः किञ्चिच्छिनति च ।
आलमेत सकृद्दीनः करेण च शरीरहान् ॥
निर्ययासुरपहारेर्वीचते च पुनः पुनः ।
वर्त्तते विपरीतश्च विषदाता विचेतनः ॥”
इति तत्रो मनुष्याणां वाक्चेष्टासुखवैकृतैः ।
सुखवैकृतं
सुखवैकृत्यादिः । एभिर्लिङ्गैः वक्ष्यमाणैः । न
ददात्युत्तरं पृष्टः स्वीयासुखमैकजनितयामो-
हान् । संकीर्णं अस्फुटम् । भयजवायुजनित-
पर्व्वण्यपापनोदायाङ्गुलीः स्फोटयेत् । प्रहसेत्
अहेतावपि । ध्यामः दम्भसमानवर्णः । आल-
मेतु श्मश्रुत् । विपरीतं यथा स्यादेवं वर्त्तते ॥
जङ्गमविषाणां सामान्यानां कार्यमाह ।
“निद्रातन्त्राक्तं दाहं सन्ध्यां लोमहर्षणम् ।
शोथश्चेवातिसारश्च कुरुते जङ्गमं विषम् ॥”
जङ्गमेषु तीक्ष्णतरलेन सर्पनाह ।
“वातपित्तकफात्मानो भोगिमखलिराजिनाः ।
यथाक्रमं समाख्याता ह्यन्तरा दन्दरूपिणः ॥”
भोगिनः फणिनः । ते च विंशतिः ।
“मखलेर्विविधैश्चित्राः पृथगो मन्दगामिनः ।
यटं ते मखलिनो ज्ञेया ज्वलनार्कसमा विषैः ॥
खिम्बा विविधवर्णाभिस्तिथ्यैर्गर्भैश्च राजिभिः ।
विचित्रा इव ये भान्ति राजिनास्ते हि तेऽपि
यट ॥”
एते यथाक्रमं वातपित्तकफात्मानः । ह्यन्तरा
हे अन्तरे भेदो येषां ते ह्यन्तराः । यथा
भोगिनो मखलिभ्यां जानाः दन्दादि ॥ * ॥
भोगिप्रभृतिक्षुद्रादंशलक्षणेदमाह ।
“दंशो भोगिकृतः क्षणः सर्व्वातविकारवृत् ।
पीतो मखलिनः शोथोऽम्बुः पित्तविकारवान् ॥
राजिनाम्यो भवेदंशः स्थिरशोथश्च पिच्छिलः ।
पाण्डुः खिम्बोऽतिसान्नाहृत्सर्व्वक्षेणविकार-
वान् ॥”
देशविशेषे कालविशेषे च दृष्ट्यासाध्यत्वमाह ।
“अथैवदेवायतनप्रसाधन-
वल्लीकसन्ध्यासु चतुष्येषु ।
यान्ये सपिचैः परिवर्त्तनीया
कृत्ते नरा मर्मसु ये च दृष्टाः ॥”
यान्ये भरण्याम् । पिचैः मवायाम् ।
“दाहोऽपि रागा विषमाशु हन्ति
संज्ञाणि चोष्णं द्विगुणीभवन्ति ॥”
उष्णो उग्रसंयोगे । दाहोऽपि कलक्षणमाह ।
“रथाङ्गलाङ्गलच्छत्रस्तककाङ्कुशधारिणः ।
ज्ञेया दाहोऽपि रागाः सर्पाः फणिनः शीघ्र-
गामिनः ॥”
अपरेषु येषु विषमाशु मारकं भवति तानाह ।
“अजीर्णपित्तातपपीडितेषु
वालेषु वृद्धेषु वृश्चितेषु ।

विषः

वीथी चते मेहिन कुष्ठकुष्ठे
रुवे बले गर्भवतीषु चापि ॥
शूलचते यस्य न रक्तमस्ति
राज्यो लताभिश्च न संभवन्ति
शीताभिरङ्गिश्च न रोमहर्षां
विषाभिभूतं परिवर्त्तयेत्तम् ॥
निशं सुखं यस्य च केशशतो
नासावसादश्च सकृदभङ्गः ।
क्षणाश्च रक्तः श्वयथुश्च दंशो
हृन्तोः स्थिरत्वश्च स वर्त्तनीयः ॥”
केशशतः आकर्षणात् । नासावसादः नासाया
गतत्वम् । कण्ठभङ्गः श्वाधारणाशक्तिः । हृन्तोः
स्थिरत्वं हृदयस्थितम् ॥ * ॥ अपरश्च ।
“वर्त्तनीयं यस्य निरेति वक्त्रा-
क्तं सवेदुर्दम्भश्च यस्य ।
दंष्ट्राणिपातांश्चतुरश्च पश्येद्-
यस्यापि वैद्यैः परिवर्त्तनीयः ॥”
वर्त्तनीयः रक्षितव्यम् । रक्तं सवेदुर्दम्भश्च यस्य
यस्य च नासासुखलिङ्गगुदादिभ्यो रक्तं सवेत् ।
“उन्मत्तमव्यर्थसुपहतं वा
हीनस्वरं वाप्यथवा विवर्णम् ।
सारिष्टमव्यर्थमवेगिनश्च
जलान्नरं तस्य न कर्म कुर्यात् ॥”
अव्यर्थसुपहतं वा ज्वरातिसारादिभिरतिशये-
नोपहतम् । हीनस्वरं वक्तुमक्षमम् । विवर्णं
लक्ष्मवर्णम् । सारिष्टं नासाभङ्गादिशुक्तम् ।
अवेगिनं वेगो विषवेगः लहरि इति लोके
तद्वदितम् ॥ * ॥ स्यावरं जङ्गमं विषमेव
जीर्णत्वादिभिः कारणैर्दूषीविषसंज्ञां लभते ।
तदाह ।
“जीर्णं विषमौषधिदूषितं वा
दावाभिवातातपशोषितं वा ।
स्वभावतो वा गुणविप्रहीनं
विषं हि दूषीविषतासुपेतं ॥”
जीर्णं अतिपुराणम् । विषमौषधिदूषितं विषम-
भिरोषमौषधिवैद्यैर्दूषितम् । स्वभावतो वा
गुणविप्रहीनं स्वभावादेव दृष्टानां गुणानां
मध्ये द्विज्यादिगुणहीनम् ॥ * ॥ दूषीविषस्य
कार्यमाह ।
“वीर्याल्पभावात् निपातयेत्तु
कफान्वितं वर्षगुणानुबन्धि ।
तेनाहृतो भिन्नपुरीषवर्णो
विगन्धवेरस्थयुतः पिपासी ॥
मूच्छं भ्रमं गदद्वामवमिश्च
विचेष्टमानोऽरतिमाप्नुयाद् ॥”
न निपातयेत् न मारयति । कफान्वितं कफेन
मन्दीकृतोष्णादिगुणम् । वर्षगुणानुबन्धि कफे-
नाग्नेमान्दादीषत्पाकाच्चिरमास्यायि । भिन्न-
पुरीषवर्णः भिन्नपुरीषो दूतमलः भिन्नवर्णश्च ।
विचेष्टमानो विवर्द्धां चेष्टां कुर्वन् मूच्छादीन्
आधीन् लभते ॥ * ॥ स्थानविशेषस्थिते दूषी-
विषे लिङ्गविशेषमाह ।